

האח שלי הגדול

האח שלי הגדול, הוא האח הכי טוב בעולם.

קוראים לי דרור, אני בן 13. כשאח שלי הגדול התגייס, הייתי בן 10. הוא גמר תיכון בהצטיינות. אפילו קיבל פרס מביה"ס כי היה הכי טוב בשכבה שלו. והוא היה מדריך שנתיים בצופים ונורא פעיל. ותמיד היו סביבו בנות. איפה שהוא לא הלך היו סביבו בנות. ותמיד הן היו באות הביתה והוא היה מציג לי אותן, ואומר שעוד שנה שנתיים כל הבנות ימותו עלי.

ואחרי סיום הלימודים הוא וכמה חבר'ה שלו ירדו לסיני. כשהוא חזר, כולו שזוף ומחוייך, הוא סיפר הכול. על הקטעים שהיו שם, ועל הים הכחול-ירוק, והחול הלבן. על החופש. ואחרי שהוא חזר מסיני הוא נשבע לי שהוא יקח אותי לשם אחרי שהוא יגמור צבא, וילמד אותי לצלול, ונראה יחד דגים וחתיכות ויהיה כיף חיים. ואני חלמתי על הנסיעה הזאת המון זמן.

וכשאח שלי הגדול התגייס, לקחו אותנו ליחידה קרבית. כזאת שנלחמת על אמת, כול יום, כזאת שאסור אפילו להגיד שהיא קיימת. ולי הוא גילה. אני הייתי איש הסוד שלו. וכמה ששאלו אותי לא הסכמתי לגלות איפה אח שלי הגדול משרת. האמת שגם לא כל-כך ידעתי, אבל ידעתי שזה סודי ואסור שזה יגיע לערבים. וחודש אחרי שהוא התגייס הוא בא הביתה מאושר ולקח אותי לסיבוב בעיר, וכולם ראו אותי עם אח שלי הגדול החייל. והרגשתי שאין יותר טוב. הוא תמיד יגן עלי, הוא תמיד יעזור לי.

וכשאח שלי הגדול לא היה בבית, אימא נורא דאגה. היא כול הזמן הייתה קופצת על הטלפון כשהוא צלצל כדי לשמוע אם זה הוא. כי אח שלי הגדול, ככה אימא אומרת, משרת איפה שהערבים שלא אוהבים אותנו - גרים, והיא פוחדת שיקרה משהו. אז איך מסבירים לאימא כזאת דאגנית שכלום לא יכול לקרות לאח שלי הגדול כי הוא הכי טוב. אף אחד לא יכול לעשות לו כלום. הוא יותר חזק מהם ויותר חכם מהם. וחוץ מזה, איך יכול לקרות משהו לאח שלי הגדול, אם הוא הבטיח שהוא ייקח אותי לסיני?

וכשסיפרו לאימא שלי, היא בכתה נורא. ואבא שלי לא אמר כלום. אבא שלי לא בוכה אף פעם. לפחות ככה חשבתי. לא ידעתי מה העניין ולמה כולם עושים כזה עניין. ניסיתי לנחש מה כבר היה יכול לקרות שכולם ככה נורא בוכים. הם ניסו

לספר לי, אבל אני לא האמנתי להם. ידעתי שזה לא נכון. הרי זה לא יכול לקרות.
לא יכול לקרות!

ואולי זה קרה? ואולי הערבים הרעים כמו שאימא קוראת להם, עשו משהו
לאח שלי הגדול?

לא, זה כנראה טעות. בטח הוא עכשיו יושב שם ליד הגבול או אולי אחרי הגבול,
ומספר לחברים שלו מהצבא איזה אח קטן מגניב יש לו. והם צוחקים ומספרים על
אחים שלהם אבל אח שלי הגדול יודע שאני האח הקטן הכי טוב. והוא בטח כבר
מתכנן בראש איך ניסע לסיני ולאיזה מקומות ניסע. ואיפה נהיה ואיזה כיף יהיה לנו.

אבל גם אחרי הרבה זמן אח שלי הגדול לא חזר מהצבא. ובאו כולם:
המשפחה וחברים וחברות שלו לבקר אותנו. אבל אני לא רציתי את כול האנשים
האלה. רציתי רק איש אחד – את אח שלי הגדול.

סיפרו לי שהשיירה שבה הוא הלך עלתה על מוקש וכולם חוץ מאחד נהרגו.
והאחד הזה בא אלינו הביתה וסיפר מה קרה לאבא. היה לו מדים כמו לאח שלי
הגדול, ושיער קצוץ כמו של אח שלי הגדול.

ואח שלי הגדול ממשיך לבוא אלי בחלום. והוא מציג אותי לחברות שלו,
ומטייל איתי בכל מיני מקומות שהוא מכיר מהצופים, ומסתובב איתי בעיר ואני
מרגיש שהוא אף פעם לא יעזוב אותי. ואז אני קם, והוא לא שם. רק הבית הריק
שהוא השאיר, האח שלי הגדול שאמר שהוא לא יעזוב אותי.

ובביה"ס המורה דיברה בכיתה על אבל. אמרה שאבל זה צער על מישהו
שמת. אז אני לא יודע עם יש לי אבל או משהו אחר שהמבוגרים מדברים עליו, אבל
אני יודע שאח שלי הגדול כבר לא בא הביתה. והוא כבר היה צריך להיות אחרי צבא.
ואז, הוא היה לוקח אותי לסיני, והיה מלמד אותי הרבה דברים שהוא למד כי הרי
האח שלי הגדול היה הכי חכם בביה"ס שלו. ואני יודע, שיש ילד אחד, בגילי או לא,
שאח שלו היה עם אח שלי הגדול בצבא. ואח שלו היה עם אח שלי הגדול בשיירה
איפה שגרים הערבים הרעים. אבל לילד הזה, שאולי הוא קיים רק בראש שלי, יש
אח שחוזר מהצבא, ואולי כבר גמר צבא. והילד הזה, יש לו אח שייקח אותו לסיני
וילמד אותו דברים.

ואימא אומרת שככה זה בחיים. אלוהים נותן ואלוהים לוקח. ואני חושב
שאם אלוהים עשה את אח שלי הגדול הכי טוב, והכי מוצלח אז למה הוא לקח
אותו? למה הוא לא לקח את החייל שבא לדבר עם אבא שלי במקום?

האח שלי הגדול, הוא האח הכי טוב בעולם. בעצם, הוא היה הכי טוב בעולם,
ואם אתם שואלים אותי, אז זה לא פייר.